

Молода Україна

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК ВИДАННЯ XXXVIII

ЖОВТЕНЬ — 1988 — OCTOBER

Ч. 380

Члени струнного ансамблю ОДУМ-у Чикаго, який цього року відзначає своє 25-річчя. Сидять, зліва: Олена Барабаш Дарка Попович. Стоять: Володимир Мацкевич, Петро Осійчук, Віктор Войтихів — керівник, та Микола Семітко. Тепер до них долучився Олег Масловський, якого на фото немає.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

в Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

Vira Kanareisky
6639-43 Rd., Rosemount
Montreal, P.Q. H1T 2R7

В США:

Iw. Ivahnenko
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Leonid Jemetz
2941 Amboy Road
Warners, N.Y. 13164

W. Ponomarenko
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У Зах. Німеччині:

Muchajlo Ihnatenko
2 Hamburg — Wandsbek
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

В Австралії:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

MOLODA UKRAINA

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді
Голова ЦК: М. МОРОЗ

Редагує Колегія:
Л. Ліщина – редактор,
С. Голубенко, Ю. Криволап,
В. Родак, А. Лисий,
О. Пошиваник, Л. Павлюк.

О. Харченко, В. Корець

Адміністратор Зіна Корець
Тел. (416) 763-3422

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: M. Moroz

159 Berry Rd. #4
Toronto Ont M8Y 1W4

Це число редагував О. Харченко.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 20.00 доларів
Ціна одного примірника: 2.00 дол.

В Австралії 13.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 1.60 дол.

В Англії і Німеччині 14.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.65 дол.

В усіх інших країнах Європи 13.50 (америк.)
Ціна одного примірника: 1.35

В усіх країнах Південної Америки 12.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол. (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 65 канадійських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Святослав Правний, Марія Чепурна, Василь Шевчук, Богдан Лепкий, Галина Чорнобицька. Микола вірний — Добрих уловів. Світлана Кузьменко — Суддя найвищого суду. Дмитро Нитченко — Незвичайно корисна книжка. Звернення команди і учасників 9-го Кобзарського табору. Т. Хохітва — Відродження У.А.П.Ц в Україні. Д. Шумук — Дещо про інтерв'ю з Павличком. Лист Івана Дем'янюка з тюрми.

Святослав ПРАВНИЙ

ЦЕРКВА ПЕРВОЗВАННА

Колись, прадавніми віками,
Святий Андрій з Учениками,
Пливучи по Дніпрі човнами,
На беріг показав рукою...
І зупинились, під горою:
На відпочинок, на молитву.
Звели з великим дубом битву —
Хреста сокирами із нього
Зробили хутко. А до того,
Як закопати на горбку,
Апостол мав їм ще й таку
Святую Істину сказати, —
Що звідси сяйво Благодати,
Неначе сонечко, засяє.
У Вірі всіх людей з'єднає.
Що тут велике місто буде.
А в нім — церков багато всюди.
Наступні довгі віки —
Пітьмою, мороком повиті,
Хоч Літописці, залюбки,
Старалися, для нас, відкрити:
Найбільше з тої давнини,
Коли то доньки і сини,
Народу нашого, змагались
Із ордами, що намагались
Нас зтерти із лиця землі...
Та їхні сили — замалі
Були, щоб тее доконати.
Хотіли нас собі забрати,
Щоб поневолити народ,
Позбавивши усіх свобод.
Або і зовсім поховати.
Наш люд — все витримав, помало,
А їх й на світі вже нестало.
Аскольд, Олег, як був і Кий
Та Ігор, Ольга й Святослав.
А Володимир — вже послав,
Своїх послів, шукать такий,
Найкращий спосіб, щоб з поган
Перевести на Християн —
Цілу могутню державу.
І сталося, — Богові на Славу,
Що охрестивсь (не без пригод,
Як його й мудрая бабуся).
І цілий славний наш народ
Привів до Господа Ісуса.
На Київську Катедру-трон
Був обраний Іларіон.
І Мати наших городів,
Величний і святий наш Київ —
Все розбудовувавсь, міцнів.
Святині ж, це — найкращий вияв,
Що тут і Благодать і Слава.
Гриміла Київська Держава
Також за князя Ярослава,
Котрий звався Мудрий. Він освіту

Завзято ширив. І — пів світу,
Усі найвищі вельможі,
Стояли, ніби на сторожі,
Щоб, якимось, з ним породичатись.
І став він тестем називатись
Європи цілої. Здавалось,
Що краще й бути вже не малось.
Але... По смерті — інше сталося.
Його нащадки розсварились
І в міжусобицях втопились,
Завівши між собою чвари...
Аж тут монголи та татари
Під мурами столиці стали.
І вже — до решти доконали.
Тож, цілий бідний наш народ
Позбавили майна й свобод.
Шукаючи собі вигод,
Всіх трактували, наче скот.

Попали потім під Литву,
Під Польщу. Й згодом — під Москву,
Що мала Православну Віру.
Та в іншому — згубила міру.
А Церква — тридцять і два роки
Трималась незалежно, збоку...
Сказав Митрополит Богдану:
„Я скорше жити перестану,
Аніж Москві підлеглим стану!“
Пізніше, в іншій вже порі, —
І підступом й за хабарі,
Якимось, не втримались канони
І помінялися закони...
Наша прадавня Церква-мати
Була примушена віддати,
Своє першєнство, для дочки —
Невдячної... Бо вже такий
Порядок в світі став водитись.
Що, хто був слабший — мав коритись.
Хто був у силі, той і в праві
І в Церкві, а — не лиш в державі.
Так — наша Церква пробувала
Вже на становищі васала.
І, майже, чверть тисячоліття
Терпіла всякі лихоліття...
І вже була — не то, що Мати,
А й...перестала існувати,
Як та Апостольська й Соборна,
Що мала б бути й непоборна.

ПРИЄДНАЙТЕ хоч ОДНОГО
передплатника для
“Молодої України“!

ВІДРОДЖЕННЯ

Натхненні подихом весни,
 Як трон московський завалився, —
 Знайшлись відважнії сини,
 Що Матір рятувать взялися:
 Підвести, якимось, із могили,
 Вернути давнє право й сили.
 Але: кого лиш не просили,
 Щоб Хіротонії вділили,
 Як, справді, у Христі, брат брату, —
 Для рідного Єпископату,
 Свідомого. З свого Народу,
 Що в Церкві заведе свободу.
 В чужих, щоб ласки не прохати.
 Бо Правда — у своїй лиш хаті.
 Та — не знайшлось самаританця.
 І, весь Собор, свого Обранця,
 По слізній і Святій Молитві, —
 Поставив сам Митрополитом.

В святій Софії, у Столиці,
 В голоднім двадцять першим році,
 Собор тривав — аж дві сідьмиці.
 І труднощі, на кожнім кроці,
 Прийшлось поборювать завзято.
 Священство й Вірні, як брат з братом,
 Старались Матір рятувати.

Та, все закінчилося — Святим!
 Бо, Сам Господь — Єпископатом
 Благословив. І дух Святий,
 Що все Собою наповняє, —
 Зійшов над нашим Рідним Краєм.

І наш побожний Люд простий,
 В найдальших закутках Країни, —
 Підносив Церкву із руїни.
 Робив усе — на Славу Божу.
 Як добру, як Святу, як гожу.

Не спали й слуги сатани,
 (Котрий рикає, щоб пожертви)
 І, всіма силами, вони —
 Старались привести до смерти
 Відроджену Автокефальну...

І так жорстоко, так навално,
 Неначе хижії шакали —
 Святій Шати роздирали.

Єпископів — арештували
 І сильно мучили, як знали.
 Найдальше, скрізь їх, засилали.
 І всіх їх — смертю покарали.
 Також і інших — непокірних:

Священиків. І безліч Вірних —
 Побіна теж спіткала доля...
 Хіба ж і в цім Господня Воля?..
 Ми віруємо в Господа-Творця,
 Котрий Воскрес і дарував Спасіння.
 Народ же наш, терпівши до кінця, —
 Діждеться знову Церкви Воскресіння.

І ось, всі вірні Божі діти,
 Що опинились в вільнім світі,
 У п'ятдесятий рік оцей —
 Святкують всюди Ювілей.

Микола ВІРНИЙ

... ДОБРИХ УЛОВІВ!

Здається так недавно вашінгтонська українська громада відзначала ВІСІМДЕСЯТИРІЧНИЙ ювілей визначного науковця, громадського й церковного діяча, достойного професора Петра Васильовича Одарченка. А, ось, гляди, вже й ВІСІМДЕСЯТИП'ЯТИЛІТТЯ надійшло. А він, слава Богу, як був бадьорий, таким і залишився. А скільки в нього творчих планів. Він один із тих, що планує працює і працюючи планує! І так уже не одне десятиліття, а понад шість.

На його писемному столі (і на різних інших столах і столиках...) лежать різні течки з матеріалами, які готуються до друку, або будуть готуватись. Тут і його улюблені теми з „лебединного знавства“ про різні аспекти творчості Лесі Українки і до Шевченкіади і спогади про виняткового поета і прозаїка Тодося Осьмачку, і про творця наукового винниченкознавства — професора Григорія Олександровича Костюка, і про великий вклад в літературознавство „літописця українського літературного Відродження“ — Юрія Андріяновича Лаври-

І всіх шанують тих Людей,
 Котрі за Церкву й Батьківщину
 Борилися — аж дозагину.
 Бо ж, — так і сам Господь велить!
 Найбільший з них — Митрополит
 Василь Липківський — Голова.
 А з ним і інших — тридцять два.
 Священства й Вірних — цілі тьми,
 Зазнали смерти... Чи тюрми...

За всіх! Незнане їх число —
 В молитвах клонимо чоло!

31.X.1971.

ПАМ'ЯТНИК

А в шістдесятий рік оцей —
 Пожертви багатьох людей,
 Аж у країні Вашингтона...
 Бо в рідній — завжди заборона.
 Здійснилася завітна мрія:
 У Первозванного Андрія,
 Тут, побіч Церкви-Монументу —
 Другому стати монументу.
 На котрім, бронзова, відлита,
 Постать стоїть Митрополита —
 Замученого Василя.
 Щоб зблизька бачили й здаля,
 Того, котрий, во врем'я люте,
 Піднявся Матінку розкути.
 Десь, Сам Господь, прийняв вже їх
 В Оселях Праведних Своїх.

31.X.1981.

ненка та багато інших різної тематики матеріалів... Назвав розвідок, дослідним нотаткам ні кінця, ні краю. Таким він був, таким він і залишився. Та й не диво. Адже шановному Ювілярові сповнилося тільки ВІСІМДЕСЯТ П'ЯТЬ!

Свою науково-дослідну й публіцистичну діяльність Петро Васильович Одарченко розпочав у 1927 році. Перші його праці, та й багато, багато пізніше, аж до цього часу, були і є присвячені Лесі Українці. Навіть одна з останніх праць, яку Ювіляр готує до друку — це неопубліковане інтерв'ю сестри Лесі Українки Ісидори Косач-Борисової. Як науковець, професор Одарченко, як видно, залишається вірний своїй улюбленій тематиці.

Великої уваги дослідник приділяє також творам Тараса Шевченка. Не забуває він і про інших, не тільки українських клясиків і сучасних українських письменників, але й клясиків світової літератури.

Багато часу Петро Васильович приділяє культурі мови. Його статті й замітки, завваги на різні мовні питання можна зустрінути в усіх популярних виданнях: часописах, журналах.

До речі, до свого 80-тя професор П.В. Одарченко опублікував біобібліографічний довідник. Тоді в ньому нараховувалось 430 позицій. А сьогодні, як бачимо, він уже має майже 550. Кидається у вічі МЕРТВІЙ ПЕРІОД. В 30 році була опублікована тільки одна праця, і ні одної не з'явилося аж до 1939 року.

Це той період, коли сталінські сатрапи, якщо не розстріляли, то висилали геть з України українських інтелігентів, намагаючись, якщо не вирвати зовсім, то бодай пошматувати їхні душі так, щоб вони ніколи не гоїлись.

„У всякого своя доля...“, — каже Поет. Свою має і Петро Васильович Одарченко. Їй мусить він завдячувати те, що на власні очі не бачив масового винищення українського селянства під час страшного голоду в 1932-1933 роках.

В жовтні 1929 року Петра Васильовича Одарченка заарештували і після „розслідування“ справи зашляли на три роки до Алма-Ати, в Середню Азію. Не встиг відбути заслання, як, разом з іншими українцями, його арештували вдурге. Знову засудили на трирічне заслання, але цим разом вигнали з Алма-Ати до Уральська.

В Алма-Аті працював на різних посадах, переважно в бібліотеках, а в Уральську викладав у Педагогічному інституті.

З великою радістю повертався в 1937 році засланець до рідного села Римарівка, на Полтавщині, де він народився 20 серпня 1903 року. Та короткою була радість. Обставини вимагали виїхати з України, щоб уникнути поновного арешту. „Колишній засланець“ повернувся до Курську. Та ось, „носив вовк, понесли і вовка“! „Єжовщина-, як каже Ювіляр, нарешті, захопила і самого Єжова!“ Після деяких поневірянь влаштувався спочатку викладачем літератури у 8 класі середньої школи, пізніше працював в обласній бібліотеці, а у вересні 1939 року одержав призначення на посаду доцента Курського

Педагогічного Інституту. Там одночасно з працею почав опрацьовувати дисертацію на тему „Українізм в мові Гоголя“. Та жорстока дійсність застала і тут перестраховатися. З міркувань безпеки, на пораду професора Венцовського, Петро Васильович Одарченко змінив назву своєї дисертації на „Лексика повісти Гоголя „Тарас Бульба““.

Щойно під час війни, коли німці окупували велику частину європейських земель Росії й України, доцент П.В. Одарченко повернувся до рідних батьків у Римарівку.

Наступного року в день свого народження (20 серпня 1943 року) Петро Одарченко, разом з родиною своєю, навіки покинув своє рідне село, своїх стареньких батьків і поїхав на Захід. Зупинився на деякий час у Львові, а потім переїхав до Варшави. Жив у Відні, а згодом у таборах Західної Німеччини.

Після закінчення другої світової війни Петро Васильович працював і в бауерів і провадив свою педагогічну, наукову і громадську працю. Був і мовно-літературним редактором багатьох видань, включно з виданнями Української Вільної Академії Наук. Був доцентом Православної Богословської Академії у Мюнхені, читав спеціальний курс лекцій на тему „Життя й творчість Лесі Українки“ в Українському Вільному Університеті в Авгсбурзі.

Від 1950 року Петро Васильович Одарченко живе й працює в Сполучених Штатах.

Важкувато довелося влаштуватися в перші місяці перебування в США. Почав з чорнороба. Деякий час працював разом з Тодосьом Осьмачкою на залізничному вокзалі прибиральником від 12 ночі до 8 ранку. А потім почав перевлаштуватися: був редактором мови в газеті „Свобода“, писав статті для „Голосу Америки“, друкував статті в газеті „Свобода“, співпрацював з УВАН.

Восени 1952 переїхав до Вашингтону. Спочатку влаштувався в Бібліотеці Конгресу США, в 1955 році перейшов до Українського Відділу „Голосу Америки“. Останні десять років до 31 серпня 1973 року був редактором в російському відділі „Голосу Америки“.

Власне в Сполучених Штатах Петро Васильович Одарченко НАЙБІЛЬШЕ прислужився українській науці в різних ділянках її. Він належить до категорії найбільш працюючих науковців, і найскромніших.

Так, випускник Ніжинського Інституту має чим похвалитись.

На бенкеті з нагоди 80-тя професора П. Одарченка, професор Юрій Шевельов порівняв його з Борисом Грінченком. Отож, Петро Васильович так, як і Борис Грінченко НАСАМПЕРЕД ТРУДІВНИК І ЧЕСНИЙ ТРУДІВНИК... І з цим важко сперечатись.

Побажаймо ж йому ще багатьох, багатьох років здорового творчого життя. ДОБРИХ УЛОВІВ ВАМ, ПЕТРЕ ВАСИЛЬОВИЧУ, І В НАУЦІ, І НА РИБНИХ ЛОВАХ!

серпень, 1988

ЗУСТРІЧ НОВОГО 1989-го РОКУ! СУБОТА 31-ГО ГРУДНЯ

В ОСЕРЕДКУ КУЛЬТУРИ
ІМ. СВ. ВОЛОДИМИРА В ОКВІЛ
ВІД 7-ОЇ ГОД. ДО 2-ОЇ ГОД. РАНКУ
ВЕЧЕРЯ О 8-ІЙ ГОД.

\$55⁰⁰
ВІД ОСОБИ.

\$65⁰⁰ ПІСЛЯ
3-ГО ГРУДНЯ.

ГРАТИМЕ ОРКЕСТРА **СОЛОВЕЙ**
ВСТУП ВКЛЮЧАЄ: ВЕЧЕРЮ, НАПИТКИ,
ІГРАШКИ-СВИСТАШКИ-КАПЕЛЮШКИ,
І КЕЛЕХ ШАМПАНСЬКОГО О 12-ІЙ ГОДИНІ.

ЗА КВИТКАМИ ТА ІНФОРМАЦІЯМИ ТЕЛЕФОНУЙТЕ:
В КАНАДІ — ДО ТАРАСА РОДАКА (416) 255-8604
В США-СЕРЕДНІЙ ЗАХІД — ДО ВІРИ ПЕТРУШІ (313) 573-2514
В США-СХІД — ДО АНДРІЯ ШЕВЧЕНКА (201) 890-5986
КВИТКИ МОЖНА ТАКОЖ НАБУВАТИ В АРКА ВЕСТ

КРЕДИТОВА СПІЛКА „СОЮЗ — ПОВНІСТЮ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

Запрошуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них, яка буде найбільше вигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта. Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошові перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг щоб задоволити Вашу потребу. Розраховуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками і дорадчу обслугу. Ми є Кредитова Спілка „СОЮЗ“ яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтеся до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West 406 Bathurst St.
 Toronto, Ontario M6S 1P1 Toronto, Ontario M5T 2S6
 Tel. 763-5575 Tel. 363-3994

9:30 am-6:00 pm	Понеділок	12 noon-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Вівторок	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Середа	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	Четвер	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	П'ятниця	10:00 am-7:00 pm
9:30 am-3:00 pm	Субота	9:00 am-3:00 pm

N. - J. SPIVAK LTD.
 1158 Wonderland Road
 LONDON, ONTARIO
 N6L 1A6
 (PRE-MIX CONCRETE)

Світлана КУЗЬМЕНКО

СУДДЯ НАЙВИЩОГО СУДУ

— Я тепер заберу її, а ви кілька днів подумайте і тоді нам скажете своє остаточне рішення, — сказала, підводячися з канапи, урядничка з агенції для адоптування дітей.

Іван Петрович зробив рух, щоб віддати їй дівчинку, що під час усієї їхньої розмови тихо сиділа в нього на руках, тривожно водячи карими оченятами по співрозмовниках, можливо, інтуїтивно відчуваючи, що мова йде про неї, а чи й навіть стосується її долі, бо розуміти мовлене в свої п'ять місяців вона ще не була спроможна. Але дівчинка спинила його рух: вона схопилася рученятами за шию Івана Петровича і притулилася личком до його грудей, що поруч з нею видавалися широкими й могутніми.

— Що ж, — промовив збентежений Іван Петрович, — мабуть ми вже всі остаточні і вирішили, як бачите, — він подивився на чорняву голівку на грудях і, перевівши погляд на дружину, додав, — Отже, що ж, буде вона нашою донею?

Марія Дмитрівна усміхнулася і кивнула головою.

Урядничка з агенції для адоптування дітей поінформувала подружжя Дорожніх про формальності, зв'язані з кінцевою адоптаційною процедурою, і пішла, залишивши схвильованих батьків зникати до думки, що час чекання й сумнівів закінчився і давно очікуване й леліане в їхніх душах сталося.

Коли після десятих років подружнього життя виявилось, що Дорожні не можуть мати своїх власних дітей, вони вирішили адоптувати. Дорожні не були заможними, особливо, коли взяти до уваги амерканські стандарти, тобто стандарти країни, у якій вони тепер жили, хоч вони обоє і працювали за своїми фахами. Але вони належали до того типу людей, у яких, як би мало у них не було, все одно знаходився надмір чогось, чим вони, для свого кращого самопочуття, прагнули поділитися. У випадку Дорожніх, якщо вони справді мали надмір чогось, то це, властиво, єдиної речі — любови. Вони любили одне одного, любили музику, книжки, природу, людей...

Напевно, вищезгадані прикмети не були єдиними у посіданні Дорожніх, але чомусь якраз вони завжди впадали людям увічі.

Дівчинку назвали Оксаною.

З часу появи дівчинки в родині, у Дорожніх змінився стиль життя, бо Дорожні стали його пристосовувати до потреб, які, на їхню думку, вимагала опіка над дівчинкою. Марія Дмитрівна перестала працювати, щоб мати змогу повністю присвятитися вихованню дитини. Коли дівчинка підросла до шкільного віку, обоє Дорожні почали вчителювати в українській школі при своїй парафії і так якось у них виходило, що, здебільша, у діяльність їхньої родини брали участь усі її члени, кожний виконуючи свою роллю, які схрещувалися у якійсь спільній точці.

Одного разу, коли Оксані сповнилося шість років, вона спитала:

— Мамо, звідки я взялася?

— Ми тебе, доню, вибрали зі всіх діток, що нам довелося бачити, які потребували мамів і татів, — відповіла Марія Дмитрівна.

— Справді?! — радісно вигукнула дівчинка.

— Авжеж, спитай навіть тата.

— Тоді, я дуже щаслива — бо мене вибрали зі всіх інших, — сказала дівчинка. — От, Галю знайшли в капусті, її брата Петра приніс бузько, а Джанет народилася у шпиталі в її мами... Їхнім батькам довелося брати те, що їм припало...

Саме в цей час до кухні зайшов кіт, улюбленець усієї родини, і дівчинка почала з ним бавитися.

Час ішов.

Незадовго до свого шістнадцятиліття, Оксана, ніби далі повела, перервану одинадцять років тому розмову про своє походження.

— Мамо, чи ви знаєте щось про моїх справжніх батьків?

Слова дівчинки боляче вразили серце Марії Дмитрівни та вона, намагаючися бути спокійною, відповіла: — Ти у нас нещаслива...

— Це не те, — мовила дівчина, — я вас із татом дуже люблю... але мені чомусь дуже б хотілося знати щось про своїх справжніх батьків... ні, це неправильно так сказати... я, маю на увазі, перших батьків... хоч трішки щось... от, хоч би тільки, як вони виглядають...

Марія Дмитрівна обняла дівчину за плечі і так, притулившись одна до одної, вони якийсь час сиділи мовчки, кожна, мабуть, думаючи про своє, що десь зустрічалося.

— Знаєш, доню, — промовила за якийсь час Марія Дмитрівна, — якщо для твого кращого самопочуття тобі так важливо знати про своїх біологічних батьків, зроблю, що зможу, щоб допомогти тобі їх розшукати.

Оксана притиснула руку Марії Дмитрівни до своєї щоки, а тоді підвелася і пішла, кинувши: — Іду вчитися, завтра іспити. Тому я відкликала сьогоднішню лекцію співу.

Вже вранці, на другий день, Марія Дмитрівна була в бюрі агенції для адоптації дітей. Вона представилася і попросила інформації про можливості розшуку батьків своєї адоптованої доньки.

— З якою метою ви це робите? — спитала її урядничка.

— Для доньчиного спокою, — відповіла Марія Дмитрівна.

— А може бути ще більшого неспокою, — повільно проказала урядничка. — Чи ви подумали про можливі наслідки від появи вашої доньки в житті двох людей, які вже, напевно, мають усталізовані свої власні життя, хоч і не виключена можливість, що носять у собі тінь її уявного образу. Але навіть і в такому випадку це ще зовсім не значить, що для неї, реальної, знайшлося б місце в їхньому реальному житті. Навіть більше, через її появу, їхні життя можуть, у блим ока, переверну-

тися догори дном. Одначе, ми постараємося для вас щось довідатися у цій справі, звичайно, у рамках закону.

Увечорі Марія Дмитрівна докладно розповіла Оксані про свою розмову в агенції для адоптації дітей та передала їй записки навідатися туди самій.

— Вибач, мамо, що я приношу вам неспокій за все те... — почала Оксана.

— Не турбуйся, дитино, — перервала її Марія Дмитрівна, — Ми з татом розуміємо...

— Я мало не забула сказати, що я таки дістала стипендію! Я ще досі не можу повірити, що матиму змогу брати лекції співу в учителів, які для багатьох співаків назавжди залишаються тільки у мріях.

— Ми щасливі за тебе, доню...

Оксана поїхала до Європи продовжувати студії співу.

Вона стала відомою співачкою. Її фотографії появилися на обкладинках та передніх сторінках мистецьких журналів, її талант відзначали передові мистецькі критики...

Вранці, після одного з Оксаниних концертів, хатня помічниця Мері вручила Оксані конверт, який, вона сказала, щойно приніс поважний старший пан і попросив доручити господині. В конверті була візитна карточка знаного судді Найвищого Суду їхнього штату і короткий лист, в якому він просив у Оксани побачення у зручний для неї час, про який, він просить її повідомити його телефонічно. Число телефону стояло на візитній карточці.

Цікаво... що йому потрібно, подумала Оксана і попросила Мері потелефонувати до нього й сказати, що у неї є вільний час сьогодні пополудні.

Рівно в домовлений час Мері впустила до вітальні дуже пристійного, елегантно вдягненого, старшого пана.

Він вибачився за те, що можливо, нав'язався зі своєю візитою, але у нього не було іншого виходу, бо має сказати щось дуже важливе.

Прошу, сідайте, — сказала Оксана, вказуючи гостеві на фотель.

— Дякую, — відповів гість, сідаючи. По тремтливих гостевих пальцях на бильці фотелю, Оксана зрозуміла, що він хвилювався.

Оксана сіла навпроти гостя на каналі й зупинила погляд на його обличчі. Вона подумала: він вродливий. Раптом пригадала, що його десь зустрічала. Ах, так! Це ж ця сива голова часто передувала у залі на моїх виступах!

Вона сказала:

— Ви відвідуєте мої концерти.

— Не пропустив майже жодного.

— Неможливо! — здивовано вигукнула вона. Вона хвилину думала, а потім трохи збентежено спитала:

— Чи ви, часом, не є тим анонімом, від якого, після кожного мого виступу, я дістаю чудесну китицю квітів?

Гість кивнув головою.

— Я завжди дивувалася: від кого це? — схвилювано говорила Оксана. — Мушу сказати, що ваші квіти завжди були найкращими. Але я їх ніколи не брала додому, бо маю, чомусь, страшену відразу до усіх анонімів, незалежно від їхнього наміру, навіть, можливо, й найкращого, як зовсім певно це було у вашому випадку. Але мені завжди здавалося, що кожний анонім ховає у собі щось таке, чого він соромиться, і тому це має бути щось негідне... Та, звичайно, несправедливо узагальнювати. Адже переді мною — найкращий приклад моєї помилки, щоб і далі так думати. У всякому разі, я вам удячна за увагу, зрештою, ви уже більше й не анонім...

— У вас незвичайне ім'я.

— Це українське ім'я. Я з української родини.

— З української? — розгублено проказав гість
— Оксана, ви не українка... Я ваш справжній батько.

Коли б у цю хвилину гість став раптом на голову чи навіть заговорили навколишні меблі, мабуть ніщо б з цих речей так не здивувало Оксану, як це трислівне признание людини, що ось тепер сидить напроти неї, про існування якої вона не знала ще п'ятнадцять хвилин тому.

— Але де моя мама? — машинально спитав її голос, ніби незалежної від неї самої, так, ніби ці два поняття в її підсвідомості були невіддільні одне від одного.

— Вона померла.

— Давно?

— Рівно у день вашого першого року народження.

— Чому?

— Випадок... Я довідався про це набагато пізніше. Натрапив на папери. Насонні пігулки у невідповідальних руках іноді можуть бути дуже небезпечною річчю.

— Ви не були одружені?

Гість похитав головою.

Оксана встала. Вираз на її обличчі вказував, що розмова закінчена.

Гість підвівся.

— Дочко, — промовив він, — чим би я міг тобі допомогти? Я багато про тебе думав. Я дуже багата людина.

Оксана дивилася на нього й мовчала.

— Усе те, що я маю — твоє. Бог не дав мені більше дітей. Властиво, у мене є ще син...але він недорозвинений. Крім необхідного догляду, йому більше нічого не потрібно...Він забезпечений. Я хочу тебе собі повернути. Я заплачу людям, які тебе виростили, стільки, скільки вони забажають.

— Ви маєте на увазі моїх батьків? — різко спитала вона.

Гість мовчав.

— Мені дивно це від вас чути. Невже ви знаєте ціну безкорисної любові? Мої батьки наділяли мене нею все моє життя. І ви, справді, вірите, що за якусь певну суму можна відкуплювати сумління? На жаль, чи, можливо, й на щастя, є певні в житті

НЕЗВИЧАЙНО КОРИСНА КНИЖКА ПРО УКРАЇНУ

Серед корисних і важливих українських видань, що мали щастя з'явитися друком у вільному світі нашого поселення, незабаром на полицях наших книгарень та кольпортерів появиться виняткової ваги альбом „УКРАЇНА Й УКРАЇНЦІ“, що принесе багатьом нові джерельні відомості про Україну, її історію, мистецтво; покаже нам і чужинцям наше славне минуле й сучасне. Понад три сотні чудових світлин, покажуть красу найголовніших міст, найчудовіших історичних храмів і споруд, зразки талановитих виробів мистецтва та мальовничих краєвидів нашої України. Численні розвідки і статті, що їх написали понад 30 наших кращих авторів, супроводитимуть рідкісні кольорові світлини з України та з країн нашого поселення.

Це видання, що вийде англійською мовою, буде найпершим і найкращим документом нашого минулого, нашої історії, мистецтва, а для чужинців, які ототожнюють нашу Україну та її нарід з Росією фальшують наше ім'я, розкриє очі на незаперечну правду про нашу країну, на неоціненні скарби і здобутки про що вони досі не знали.

Випускаючи цей винятковий альбом, який упорядкував наш культурний діяч Петро Кардаш, чекаємо найширшої підтримки з боку нашої спільноти тут та в інших країнах нашого поселення в його реалізації, в його розповсюдженні.

Досі не було нічого кращого на подарунок для наших приятелів-чужинців-американців, англійців, австралійців, канадійців та різних заморських гостей, які це коштовне й рідкісне видання, на готування якого витрачено чотири роки наполегливої праці упорядника. Будьмо ж готові гідно зустріти його й дати в належні руки. Воно мусить бути в кожній книгозбірні, в кожному музеї, в кожній науковій установі у вільному світі. Кожна українська родина мусить мати це видання як настольну книгу у своїй світлиці, щоб його бачили й читали не лише ми самі, а мали як документ нашого буття й історії ті нащадки, що прийдуть після нас. Ця книжка розкриє очі кожному, хто хоче знати правду про нашу долю, про нашу історію нашого народу і його талановиті творчі здобутки.

Тож приймімо це видання як дорогоцінний скарб, якого ще не спромоглися видати навіть в Україні. Крім 30 авторів що писали розвідки для альбома, ілюстративний матеріал допомагало зі-

речі, які не можна перевести на жодну валюту в світі, — задумано промовила вона, дивлячися замряченими очима понад сиву голову. А мені від вас, справді, нічого не треба.

Вона підійшла до дверей і взялася за ручку. Хвилинку подумала.

— Хіба що, єдине скажіть, як ви довідалися, що я є я? — і, не чекаючи відповіді, сама відповіла:

— Ах, так, я забула, ви ж суддя Найвищого Суду нашого штату, — це стояло на вашій візитній карточці.

9-ий КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР

Заходами Об'єднання Демократичної Української Молоді в Канаді, на відпочинковій оселі „Україна“, біля Лондону, в Онтаріо, протягом двох тижнів у днях від 7-го до 21-го серпня відбувся 9-ий Кобзарський Табір, присвячений 1000-літтю Хрещення України.

Цього літа на табір прибуло 57 юних бандуристів, з наміром більше навчитися бандурного мистецтва.

На восьми кобзарських таборах у минулому на оселі „Україна“ мистецьким керівником був Євген Цюра — заслужений член Капелі Бандуристів імени Тараса Шевченка, а цього року обов'язки мистецького керівника виконувала Оксана Метулінська, працююча диригентка і досвідчена виховниця одумівської молоді.

Дв тижні юні бандуристи „відпочивали“ на прекрасній оселі, а в дійсності вони проходили інтенсивний курс гри на бандурі та співу під керівництвом молодих, але водночас і досвідчених інструкторів, які на табір прибули з одумівських ансамблів: з Торонто, Чикаго, Детройту, та з Лондону, при чому інструкторами були також і молоді члени Капелі Бандуристів імени Тараса Шевченка з Детройту.

Протягом першого тижня юні учасники табору зробили такий прогрес, що вони виступали на концерті в Гамільтоні, з приводу головного святкування Українською Православною Церквою в Канаді 1000-ліття Хрещення України-Руси. Провізорично створений із учасників кобзарського табору ансамбль юних бандуристів зачарував аудиторію в Капс Колісеї — в Гамільтоні, яких п'ять-шість тисяч осіб — зачарував звуком своїх милозвучних бандур та прекрасними мелодіями української пісні. Юні виконавці — а їх було сімдесят осіб, разом із інструкторами — на тому концерті виявили свою велику любов до української пісні, та особливо до чарівної бандури, за що багатотисячна публіка їх нагородила довготривалими гучними оплесками.

Напевно неповторне святкування тисячолітнього ювілею назавжди залишиться доброю згадкою в пам'яті юних бандуристів.

Одумівські кобзарські табори розраховані на розвиток і поширення бандурного мистецтва у Північній Америці. Деякі колишні учасники цих таборів, тепер уже дорослі, стали професійними бандуристами, як наприклад, Ярко Антоневиц з Торонто та Юліян Китастиї з Детройту.

брати понад 50 фахових людей з багатьох країн. Тоже це цінний здобуток багатьох наших діяльних людей з патріотичним серцем і розумінням великої ваги. Проханням до патріотичної української спільноти допомогти його видати.

Дмитро Нитченко

9-ий Кобзарський Табір закінчився в неділю 21-го серпня величавим концертом, на який прибули батьки учасників табору і гості.

Далі передрукуємо „Слова“ і звернення команди та учасників, за „Кобзарським Вісником“. (Ред.)

СЛОВО КАПЕЛЯНА

Дорогі ОДУМ-івці, дорога українська молоде!

Ще зовсім недавно, під крилатими, оріховими дефіанами чудової оселі Україна лунав спів побожного Молебня, щоб Бог поблагословив важливу працю молоді, що з'їхалася сюди з багатьох міст Америки й Канади. Сьогодні знову підноситься спів вдячного Молебня за всі Його благословення та про щасливу подорож до ваших домівок.

Рік 1988-й, Ювілейний рік „Хрещення України в Святу Христову Віру“, відзначився особливими урочистостями.

Цього року, 9-ий Кобзарський Табір, присвячений Великому Тисячоліттю, відзначився також незабутньою подією: участю чисельного Ансамблю Бандуристів ОДУМ-у, в Концертній програмі святкувань.

Праці й турбот було багато, але мистецький керівник, разом з інструкторами, адміністрацією та командою табору, виявили великий ентузіазм до обов'язку і зуміли передати цей ентузіазм молоді й дітям.

Після тижневої, наполегливої праці Ансамбль виїхав до Гемилтону, де своєю участю в Ювілейному Концерті виявив неабиякі здібності.

Ансамбль зачарував аудиторію в декілька тисяч людей милозвучним звуком бандур та милими мелодіями української пісні...

Це не виступала славна Капеля Бандуристів, — це виступали молодь і діти, які полюбили бандуру і українську пісню, а в них полюбили і незнану їм нашу Матір Україну.

Будучи учасником Великих Святкувань, хочеться голосно сказати: Слава вам провідники, виховники та мистці, що віддаєте багато свого часу й здібностей для нашого молодого покоління!

Слава вам, наша дорога молоде, за вашу любов до всього свого рідного, за вашу наполегливу працю, що увінчалася успіхами!

Нехай цей рік, і ваша участь в неповторних святкуваннях ніколи не забудуться. Нехай ваша слава досягне всіх держав нашого поселення — а напевно досягне! Бо ж на слідуєчий місяць на вас дивитимуться, і слухатимуть вас, не тисячі але мільйони людей.

Повертайтеся до своїх домівок гордими свого українського походження, та вдячними вашим батькам, що своєю свідомістю уможливили вам побувати на 9-му Кобзарському Таборі і на неповторному святкуванні.

Вступайте в друге Тисячоліття оновленими, з новими силами, з любов'ю до бандури, рідної пісні та нашої славної Матері-України, що нагородила нас скарбами високої культури.

ЩАСТИ ВАМ БОЖЕ!

о. прот. В Метулинський

ВІД КОРПОРАЦІЇ ОСЕЛІ „УКРАЇНА“.

Дорогі одумівці, учасники 9-го Кобзарського Табору, інструктори, на чолі з Мистецьким Керівником Табору, панею Оксаною Метулинською, команда Табору, на чолі з комендантом Тарасом Ліщиною!

Вітаю Вас на оселі „УКРАЇНА“! Бажаю Вам успіхів у науці. Ви маєте цього року вишколених інструкторів, які навчають Вас співу та гри на бандурі. Це частина нашого українського мистецтва, яким славиться наш народ у віках. Спостерігаючи Вашу підготовку до концерту Ювілейного року тисячоліття у Гамільтоні, я був захоплений Вашою невтомною працею, довгими годинами, щодня. Вашим виступом на концерті в Гамільтоні, Ви зробили велику роботу, показали людям, що є кому замінити і продовжити працю славної Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка. Всім Вам, від найменшого і до Вашого Кобзарського проводу та команди, я проголошую тричі СЛАВА!!!

З великою приємністю вітатимемо Вас на нашій оселі на другий рік.

Президент Корпорації оселі „УКРАЇНА“
Борис Яремченко

СЛОВО КОМЕНДАНТА ТАБОРУ

Цього року мені припала велика честь бути комендантом Кобзарського Табору, який є присвячений 1000-літтю Хрещення України.

Це був мій перший рік у ролі коменданта, і він дав мені нагоду багато дечого навчитися. Ці знання, здобуті мною цього року, допоможуть мені бути ліпшим комендантом у майбутньому.

Насамперед я хочу порякувати Таборовому Референтові панові Данильченкові. Він був тим, який мав довір'я до моїх здібностей бути комендантом. Хочу вірити, що я це довір'я виправдав своєю працею.

Щира подяка також належить панові Павлюкові, який мене підтримував у різних моментах життя табору.

Дякою пані О. Метулинській за приготування доброї мистецької програми таборовикам. Рівнож дякую пану М. Метулинському, (управителю оселі „Україна“), який мені допомагав під час таборування.

Отець В. Метулинський, наш духовний опікун, був завжди готовий прийти нам на поміч.

Кухаркам моє щире спасибі! Страви були дуже смачні. Пану Б. Яремченкові (голови оселі „Україна“) дякою за матеріальну підтримку табору: Ди-

рекція оселі „Україна“ заплатила за нашу поїздку на концерт, у якому наш кобзарський табір брав участь, (у Гамільтоні).

Кінчаючи своє звернення, я б хотів Вам, усім таборовикам, побажати великого успіху у вашому навчанні. Виробляйте Вашу вправність грати на бандурі поки, Ви ще молоді. Отже Ваша праця сьогодні пригодиться Вам у майбутньому.

Тарас Ліщина

Комендант Табору

СЛОВО МИСТЕЦЬКОГО КЕРІВНИКА

Дорога Кобзарська Молоде,
Дорогі Батьки,

В дев'яту річницю Кобзарських Таборів ОДУМ-у на Оселі „Україна“ вітаю всіх учасників і співпрацівників з успішним переведенням цього надзвичайного табору та з мистецьким виступом після першого тижня, на Ювілейному Концерті 1000-ліття Хрещення України в Гамільтоні. Такий виступ, за короткий час, вимагав сильного інструкторського складу і, звичайно, підготовки. Для цього за згодою Головної Ради КОША Старших Виховників ОДУМ-у в Канаді і Таборової Комісії, та Дирекції Оселі Україна, взято було більше інструкторів і також був проведений Інструкторський Курс перед табором. Завдяки цьому підсиленому складу і допоміжним силам членів Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, сам виступ був на високому мистецькому рівні. Дякую всім, що щиро трудилися і помагали, щоб гідно відзначити нашу участь, як Табір, на цім святі. Шкода лишень, що на Ювілейнім Концерті не було окреслено назву Ансамблю як Одумівський.

Що ж до самого табору, треба сказати, що приємно було мати старших учасників і також новоприїжджих з України і Європи. Вони дали таборові свіжу краску своєю чистою українською мовою. Так само було приємно мати в таборі тих, що вертаються рік у рік.

На велике щастя, табір має честь вітати і вислухати мистецький виступ з лекцією, лірика з Києва, Григорія Герчака. Цей мистець познайомив нас із старо-історичним інструментом, лірою, та зі стилем лірницьких пісень. Бажаємо новому імігрантові до Канади всього найкращого, щоб добре поселився з родиною, та добрих творчих успіхів. Пані Марусі Наумчук дякую за старання привезти п. Герчака, та за струни і ноти.

З мистецького боку, сильний інструкторський склад, успішний виступ на Ювілейному Концерті, добра програма техніки гри на бандурі, вокалу та різноманітні гутірки на мистецькі і кобзарські теми, разом з Інструкторським Курсом перед табором, спричинилися до надзвичайного табору. Дякую інструкторам за добре і щире виконання їхніх обов'язків, дякую команді та референтурі за співпрацю, Таборовому Капелянові і кухаркам за дбайливість, як рівно ж Дирекції і управителю Оселі

за їхні старання. Батькам дякую за довір'я їхніх дітей. А самим учасникам бажаю успішного навчального року, добрих зусиль в кобзарстві по ансамблях, та охоту вернутися до нас знов в наступному літі на 10-тий Ювілейний Кобзарський Табір ОДУМ-у.

„Світом науки і знання всіх нас просвіти
В чистій любові до краю Ти нас Боже зрости.“

З кобзарським привітом,
Оксана Метулинська Мистецький Керівник

СЛОВО РЕФЕРЕНТА ТАБОРІВ ОДУМ-у В КАНАДІ

Дорогі Батьки, Команда, Інструктори, дорога і люба Кобзарська молоде!

Я, як Референт таборів та голова Таборової Комісії при Головній Раді КОША СВ ОДУМ-у, мав велику приємність відкрити 9-ий з черги Кобзарський Табір на оселі „Україна“.

Коли відкривається табір і бачите перед собою кількість таборовиків, то це дає вам велике і приємне почуття: наша молодь, українська дітвора, має велике бажання навчитися гри на нашому національному інструменті.

Моя сердечна подяка, Вам дорогі батьки за Ваше переконання в тому, що дитина в добрій опіці і за цей короткий двотижневий час може здобути багато знань.

Коли Ваша дитина тут, на таборі, то це Ваша заслуга, це Ви вклали в душу і серце своєї дитини ту любов до свого рідного народу, до його культури і мистецтва. Ви вклали в дитину частину себе, частину свого народу, духово зв'язали свою дитину з собою і народом, з якого ми вийшли. Слава і подяка Вам!

Цього року я мав можливість організувати інструкторський курс перед Кобзарським Табором.

Це дало можливість інструкторам познайомитись з собою і скоординувати свою працю.

Праці на таборі було багато, а особливо цього року, з уваги на 1000-ліття Хрещення України і виступом наших молодих бандуристів, кількістю в 70 осіб, на Ювілейному концерті в Гамільтоні.

Ви самі оцініть, яке враження на публіку зробили наші молоді мистці! А це заслуга нашим Мистецьким Керівником Оксані Метулинської, Миколі Дейчаківському та нашим молодим і талановитим інструкторам.

Команда була молода і завзята. Виконували свої обов'язки зразково. Я гордий за них. Тобі, Тарасе Ліщина, щире спасибі за вмиле керування табором, виконуюч обов'язки коменданта.

З цієї нагоди хочу подякувати команді, інструкторам, мистецьким керівникам, капелянові ОДУМ-у о. Віталію Метулинському за духовну опіку, адміністраторові і редакторів Таборових Вістей Леонідові Павлюкові, всім кухаркам під керівництвом Маргарети Овчаренко — за тяжку працю та смачні страви. Дирекції оселі „Україна“ і голові Дирекції Б. Яремченкові за фінансову підтримку поїздки до Гамільтону, та за допомогу з харчами під час інструкторського табору. Рівнож велика подяка управителеві М. Метулинському за співпрацю.

З закриттям цього 9-го Кобзарського Табору я закінчую свою 20-літню працю з ОДУМ-івськими таборами.

За цей період часу напевно десь когось незадовольнив. Прошу Вашого вибачення.

З любов'ю до Вас, дорога Молоде, і до Вас, Батьки. Ваш —

І. Данильченко
Референт Таборів ОДУМ-у

Під час закінчення Кобзарського Табору з ініціативи членів редколегії журналу „Молода Україна“ табір відзначив 25-років праці в ОДУМ-і пана Івана Данильченка. Вітали його Микола Мороз і Леонід Ліщина, а Оксана Родак вручила спеціальний щит. Стоять зліва: Леонід Ліщина (біля мікрофона), Іван Данильченко і Микола Мороз.

31 серпня 1988 р. Фото Олександр Ковальчук

ВІД РЕДАКТОРА ТА ОБОЗНОГО

Ось і пройшло дві неділі Кобзарського Табору. Цього року праця тут була дуже інтенсивна, особливо першого тижня: Табір прийняв участь у святкуванні 1000-ліття Хрещення України в Святу Православну Віру, яке відбулося в Гамільтоні. Після виступу, де діти показали зразкову дисципліну і старання, до мене, як редактора і обозного табору прийшло якесь огірчення: Кобзарський Табір ОДУМ-у не був названий ані в програмі, ані заповідачем концерту. ЧОМУ?!!! Адже, до концерту, ті, що запрошували табір взяти участь у святкуванні, зверталися до ОДУМ-у і до табору! Хтось подбав щоб ім'я ОДУМ-у не було згадане, не дивлячись на те, що люди з ОДУМ-у подали їм усі інформації. Була названа лише пані Оксана Метулинська і я, особисто, чув з розмов людей, що це є ансамбль пані Метулинської. Я далекий від того, щоб обвинувачувати в цьому пані Метулинську. Навпаки! Я хочу щиро поздоровити її з успіхом! Пані Метулинська показала, що ЛЮДИНА своєю працею і настирливістю, може досягнути того, що бажає. Що вона і доконала... Висловлюю свій респект до її досягнення.

Не маю слів, щоб висловити своє вдовolenня про працю нашої кухні. Цього року чотири жінки провели колосальну працю. Може хтось скаже: „Ну і, що ж там таке! Зварити істи?!!“ Таким людям я хочу сказати: „ПОПРОБУЙТЕ!! Попробуйте два тижні, три рази на день, нагодувати дітей, все доглянути, всьому дати лад!“ Певний, що по двох тижнях, НИХТО не скаже: „Ну і, що ж там таке!“

Дорога пані Овчаренко, Ви, як, головна кухарка, заслуговуєте на подяку і визнання від усіх табориків.

Пані Педенко, своєю працею і старанням була мамою для всіх. Вдячний пані Вірі Яремченко, за словами пані Овчаренко, була її і правою і лівою рукою. Дякую пані Катерині Рибка за її добру і дбайливу працю.

Оселі „Україна“ і її президентіві пану Б. Яремченку висловлюю від табору і від себе подяку. Декілька слів хочу сказати про управителя оселі пана М. Метулинського. Без його доброго і щирого ставлення до табору, нам було б дуже тяжко. ДЯКУЄМО ВАМ! В його особі ми зустріли людину, яка чим тільки могла, допомогла табору.

Команді табору, з комендантом Тарасом Ліщиною, дякую за співпрацю.

Тепер хочу сказати про ЛЮДИНУ, яка почала і продовжує табори ОДУМ-у. Цього року наш Кобзарський Табір відзначає 20-ть років праці для молодечих таборів Референта Таборів та Голови Таборової Комісії при Головній Раді Коша СВ ОДУМ-у пана Івана Данильченка. Ось узяла людина і присвятила 20-ть років свого життя з молоддю! 20-ть років! Це ціле покоління! Так! Ціле покоління одумівської молоді виросло під його доглядом і опікою. Дорогий, пане Данильченко! Прий-

міть від усіх батьків і вихованої Вами молоді щирю і глибоку подяку. Звертаємось до ВСЕВИШНЬОГО з проханням, щоб ВІН дав ВАМ сили і здоров'я ще багато років. Ваша праця належно оцінена ОДУМ-ом, батьками і дітьми.

ДВАДЦЯТЬ РОКІВ

Двадцять років —
Лиш майнули,
Вихрем пронеслись...
А вже скроні туманами,
Інеєм взялись.

Вітер котить
Хвилю тихо,
А літа-летять...
На оселі „Україна“
Юнаки стоять.

Рідний стяг блакитно-жовтий
Гордо майорить...
Юнаків струнка колона,
На прапір глядить.

І Данильченку Івану,
Звіт свій віддають...
Двадцять років його праці.
В споминах встають.

Адвокати, інженери,
Згадують ті дні,
Коли в таборі лунали,
Дні їх весняні.

Дехто знає, пам'ятає:
Інколи-сварив,
Але серцем відчуває,
Як він їх любив.

Як він тихо, серед ночі,
(Щоб не розбудить)
Накривав їм їхні плечі,
Щоб не застудить.

Це ж його України діти,
Зміна дорога...
І бажав щоб шлях прослався,
Їм у майбуття.

16.8.1988 р.
Оселя „Україна“, Лондон, Онт.

Членові Команди і членові Ред. колегії Шурі Косогор, моє велике ДЯКУЮ! Відмічаю її щирю і добру працю на таборі.

Редактор і обозний табору
Л. Павлюк

РЕДАКЦІЯ ЖУРНАЛА „КОБЗАРСЬКИЙ ВІСНИК“

Леонід Павлюк Редактор
Шура Косогор Писар — секретар

Продовження на 23-ій ст.
та у наступному числі „М.У.“

„ З ХРЕСТОМ І ТРИЗУБОМ КРІЗЬ ТИСЯЧОЛІТТЯ“

V-ТИЙ КОНГРЕС СКВУ

Торонто: 23-27 листопада 1988 р.

**Середа, 23 листопада,
год. 7:30 вечора**

Святкове відкриття,
Harbour Castle Westin Hotel.

**Середа — Субота
23-26 листопада,
год. 9-30 ранку**

Конгресові наради,
Harbour Castle Westin Hotel.

**П'ятниця, 25 листопада
год. 8-00 вечора**

Ювілейний Концерт:
Український Оперний Хор — Торонто,
Хор „Дніпро“ — Едмонтон,
Симфонічна Оркестра, Роман Рудницький —
піяніст,
Roy Thomson Hall.
Квитки по \$15.00, \$20.00, \$25.00 і \$30.00

**Субота, 26 листопада
год. 6-00 вечора**

Конгресовий Бенкет,
Harbour Castle Westin Hotel.

**Неділя, 27 листопада,
год. 11-30 ранку**

Всенародна Маніфестація — Завершення
Святкувань 1000-ліття Хрещення
України у Вільному Світі.
Соборний Екуменічний Молебень,
Слово новообраного Президента СКВУ,
Мистецький монтаж „Під Знаменем Тризуба
і Хреста“,
Збірні хори, оркестра, хороводи і виступ
молоді,
Maple Leaf Gardens.
Квитки від \$15.00 і менше.

Під час Конгресу відбудеться в приміщенні Канадсько-Української Мистецької Фундації виставка скульптора Григорія Крука і маляра Романа Бараника.

В Harbour Castle Hotel буде виставка українських поштових марок та нумізматики.

ДО МАСОВОЇ УЧАСТИ ЗАКЛИКАЄ

ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

Т. ХОХІТВА

ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ

(Слово виголошене на храмовому святі Української Православної Катедральної Громади Св. Володимира на оселі „Київ“, у неділю 25 вересня 1988.)

Наші ювілейні святкування Тисячоліття Християнства в Україні достойно й заслужено вийшли за межі наших групових мурів і, виявивши себе у формі різних культурних імпрез, як наукових видань, конгресів, конференцій, виставок, величавих Богослужень та проповідей відкривають перед світом правдиву сторінку нашої Української Православної Церкви та українського народу і його духової суті. Існування та діяльність нашої Української Православної Церкви у віках є її історією, а тому, що Церква є САМ НАРОД, її історія є частиною історії самого нашого українського народу. В історії своїй наша Церква то підносилась, то падала під тягарем історичних подій і в кінці XVII-го століття, силою історичних обставин, втратила свою, хоч і відносну, свободу й була загарбана Московською Патріархією, під владою якої перебувала від 1686-го аж до 1917-го року — до часу революції в царській Росії. В двадцятих роках XX-го століття, точніше — у 1921 році наша Українська Православна Церква, позбувшись залежності від Московського Патріархату, створила свою церковну ієрархію і стала незалежною Українською Автокефальною Православною Церквою.

Цю подію наша історія назвала „ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ“.

*
**

Тому, що буде йти мова про автокефалію Української Православної Церкви, слід з'ясувати саму суть „автокефалії“.

Значення цього грецького слова складене з двох слів: АВТО — сам, та КЕФАЛІ — голова, тобто, „сам собі голова“, господар над самим собою, ні від кого не залежний. Лиш тому, що Церква не є світською, а є Божою установою, то ніби не личить по відношенню до Церкви вживати слово „незалежна“, і тому вживається слово „автокефальна“. Прийшло це слово до нас від греків разом з християнською релігією.

Та існують між Церквами такі взаємовідносини, що буває Церква-Мати й Церква-Дочка, тобто, така Церква, яка зародилася чисто місійним шляхом від іншої Церкви. Прикладом такої Церкви-Дочки може бути сучасна Американська Православна Церква, яка чисто місійним шляхом була зароджена на Американському континенті, прий-

шовши сюди від царської Росії через Аляску. (коли ще Аляска належала Росії). Ця Православна Церква в Америці (не змішувати її з іншими Православними Церквами в Америці) існувала й розвивалася під протекторатом Російської Православної Церкви-Матері аж до сімдесятих років нашого цього століття, коли домоглася від Московської Патріархії автокефалії для себе.

Подаю це як приклад тому, що був час, коли й наші українські патріоти, вірні сини Української Православної Церкви, ніби „випрошували“ від Собору Московського автокефалію для Української Православної Церкви. А було це ще в 1917 році, коли в Росії сталася революція, яка не лише повалила царат, а й стягла з п'єдесталу церковного Священний Синод, якому була підпорядкована й Православна Церква в Україні.

Перший пореволюційний Церковний Собор відбувся в Москві (від 28-го серпня 1917 року). На цьому Соборі українська делегація звернулася до Собору з проханням про автокефалію Православної Церкви в Україні. Собор їй у цьому **відмовив**. Але українська делегація повторила своє прохання і Собор у питанні Церкви в Україні прийняв компромісову резолюцію, яка звучала так: „Якщо Україна буде незалежною державою, то тоді й Українська Православна Церква стане автокефальною, а якщо Україна буде автономною з Росією, то й Українська Церква повинна бути автономною“.

Чи мусіла Українська Церква звертатися до російської Церкви, випрошуючи в неї автокефалію? Яка з цих двох Церков є Матір'ю, а яка Дочкою? Адже відомо з історії (й ніхто цього не заперечує), що наше християнство, а значить і наша Православна Церква у 988 році заснувалася в Києві, коли ні Москви, ні навіть Росії ще не існувало. Це наше християнство з Києва поширилось на Новгородські, Володимирські, а потім і Московські землі. Адже самі російські історики називають Київ „Матір'ю городів руських“. То хто ж є правдивою МАТІР'Ю-ЦЕРКВОЮ — КИЇВСЬКА чи МОСКОВСЬКА ЦЕРКВА? Хто ж у кого мусів випрошувати автокефалію — Москва в Києва, чи Київ у Москви? У 1686 році Московська Церква не просила від Київської Матері-Церкви автокефалії, а просто відкупила (може вірніше — видушила натиском турецького султанського візира на Візантійського Патріарха) не просто автокефалію, а ще й зверхність над Київською Митрополією, цим підпорядкувавши собі Православну Церкву в Україні.

Та московські церковні зверхники, очевидно, думають якраз навпаки. Вони абсолютно безпідставно вважають нашу Українську Православну Церкву дочкою Московської Церкви, про що свідчить останній заклик Московського Патріарха ПІМЕНА до своїх „чад“, а в тому й до Української Автокефальної Православної Церкви, повернутися до „лона“ Церкви-„матері“ Московської. Та на це „звернення“ дали відповідь Московському Патріархові й вірні Української Автоке-

фальної Православної Церкви, зібрані на храмовому святі Св.-Покровського Катедрального Собору в Чикаго, Ілліной, США. Я дозволю собі зачитати вам децю з тієї відповіді.

„Довідавшись з преси про Ваш заклик“ до всіх чад Російської Православної Церкви, а навіть до тих, „що називають себе Українською Автокефальною Православною Церквою“, спільно з Вами святкувати 1000-ліття хрещення Русі, ми, нижчепідписані священники й вірні Української Автокефальної Православної Церкви, зібрані на храмовому святі Св.-Покровського Катедрального Собору в Чикаго, Ілліной, США, відповідаємо на цей заклик наступне:

1. Очолена Вами Російська Православна Церква не є Церквою-Матір'ю Української Автокефальної Православної (колишньої Київської Митрополії), бо не вона, а свята Велика Церква Царгородська Східної Римської імперії Візантії принесла нам Христову віру, що її благовістив на Київських горах Христовий Апостол Андрій Первозваний... Створена після офіційного прийняття Христової Віри 988 року Київська Митрополія аж до 1685 року існувала, як фактично автокефальна Церква, яка від самих своїх початків провадила активну місійну працю на Півночі, на землях весі, мордві, чуді й фінів, що пізніше стали землями Московського князівства, а потім Московської держави. Так що саме Київська Митрополія стала Церквою-Матір'ю Московської Церкви, а не навпаки, як твердите Ви в своєму перед'ювілейному посланні“.

А далі в цій „відповіді“ згадується, що саме зробила Російська Православна Церква (її достоїнники) для Української Православної Церкви та українського народу й чи може така її поведінка вважатися поведінкою Церкви-Матері?

Отже видно ні час, ні події не змінили світосприймання московських церковних зверхників. Вони стало продовжують вважати себе зверхниками Української Церкви не лише у нас на нашій батьківщині, а й пробують простягнути руку навіть за океан. Ми ж у їхній поведінці вбачаємо не лише відсутність християнської любови до ближнього, а й відсутність пошани до людської гідности. Та це побачили й зрозуміли по деякому часі наші попередники в часі наших визвольних змагань, і відважно стали на становищі законного **ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ**.

Та в тому часі були модними соціалістичні погляди, якими (ніде правди діти) грішили й деякі наші політичні діячі, й тому не дуже захоплювалися справами церковними. Про ті часи проф. Ол. Лотоцький, у своїй статті „Церковна справа на Україні“ пише так:

„Серед українських революційно настроєних кругів, які стояли тоді біля влади, дуже мало оцінювалася роля церковного елемента в національно-державному житті. Церковний фактор дуже просто... одкидався, як такої уваги не вартий...“

Це було помилкою, бо російсько-настроєні церковні елементи, побачивши незацікавлення церковною справою державних чинників молодой Української Держави, набрали відваги й почали творити опір українізації Православної Церкви в Україні. Побачивши це, національно-настроєна меншість духовенства українського та активніші українські церковні діячі з керівників „БРАТСТВА ВОСКРЕСІННЯ“ створили в Києві „ВСЕУКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ РАДУ“, яка взяла на свої плечі боротьбу за автокефалію Православної Церкви в Україні.

Це не була легка справа, часи були непевні, уряди в Україні революційно змінювалися. Центральну РАДУ повалило німецьке військо, яке перебувало в Києві. До влади в Україні прийшов уряд, на чолі з гетьманом П. Скоропадським. В цьому уряді було вже Міністерство Віроісповідань. На домагання Всеукраїнської Церковної Ради було скликано в листопаді 1918 року Всеукраїнський Церковний Собор, на одній із сесій якого виступив з декларацією про автокефалію Православної Церкви в Україні міністер Віроісповідань Ол. ЛОТОЦЬКИЙ. Він сказав:

„Основна засада Української Державної влади полягає в тому, що в самостійній державі має бути й самостійна Церква. Ніякий уряд, що розуміє свої державні обов'язки, не може погодитися з тим, що осередок церковної влади перебував у іншій державі. Ще меше можна допустити це в даному випадку з огляду на кардинальну різницю між обома державами і щодо політичного в них режиму, і щодо правно-державного становища Церкви на Московщині та на Україні. Тому, в своїх відносинах до інших Церков Українська Церква має бути Автокефальною (незалежною), під головуванням Київського Митрополита та в канонічному зв'язку з іншими самостійними Церквами.

Що ж до взаємовідносин у нас між Церквою та Державою, то вони мають стояти на неперушній основі: „КЕСАРЕВЕ — КЕСАРЕВІ, а БОЖЕ — БОГОВІ“...

Та гетьманському урядові не судилося здійснити автокефалію Української Православної Церкви.

Настали нові бурхливі революційні події, при яких гетьман П. Скоропадський відмовився від влади й виїхав закордон до Західної Європи. До влади прийшов новий Український Уряд — Директорія, на чолі з С. ПЕТЛЮРОЮ. Цей новий уряд (1-го січня 1919 року) видав закон, яким проголосив Українську Православну Церкву Автокефальною.

У зв'язку з цим, Ол. ЛОТОЦЬКИЙ, як голова Української Дипломатичної Місії, виїхав до Константинополя (Істамбулу), де домігся згоди Патріарха Царгородського на автокефалію Української Православної Церкви, але цього акту не довелось як слід використати нашим вищим духовникам і він залишився як чисто декларативний.

Але це окреме питання, якого ми не будемо торкатися.

Уряд Директорії, як і перед ним гетьманський, заснував Міністерство Віросповідань, міністром якого (у вересні 1919 року) став проф. Ів. ОПІЄНКО (пізніше — Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, як Митрополит ІЛАРІОН), який дуже енергійно повів справу українізації Церкви в Україні.

Та, на жаль, Україна падала під ударами переважаючих сил більшовицької Росії. Українські війська відступали на Захід, а з ними й Український Уряд та Єпископат.

Україна впала і була окупована більшовицькою Росією.

*

**

З цього моменту почалося життя всієї України та її Церкви під російською комуністичною владою. Нова влада — комуністична, була ворожою до будь-якої релігії, а значить і Церкви, а найбільше до Церкви Української. Отже вона негайно розпочала боротьбу з Українською Православною Церквою, яка залишилась єдиним надхненням українського народу, який втратив свою державність та незалежність. Ця боротьба полягала не лише в ідейному сенсі, а й політичному та матеріальному. Комуністична влада не лише конфіскувала всі церковні та монастирські земельні посілости та будови, а й заходила грабувати Церкви та монастирі. В Україні цей грабунок почався з Києво-Печерської Лаври, де було skonфісовано (пограбовано): понад 2000 діамантів; рубіни; більше тисячі смарагди; сапфіри; перли; понад 500 різних золотих та срібних речей оздоблених різними дорогими мінералами.

З Софійського Собору було забрано: митрополічї митри, оздоблені дорогим камінням, вартости по 500 тисяч золотих рублів кожна; 9 напрестольних орнаментових плит, платинових та золотих, вагою понад 24 кг кожна; лампаду з золота та платини вагою 15 кг, оздоблену 241 діамантом та 327 перлами та іншими дорогими камінцями.

Безліч дрібних цінностей були просто пограбовані та розкрадені комуністичним активом. Все це багатство було дароване колись Церкві нашими князями, гетьманами та багатими людьми. Старинні бібліотеки, в яких схоронялися різні неоцінімої вартости рукописи та історичні документи просто згинули, потрапивши до рук людей, які на цьому абсолютно не розумілися.

Все це діялося ніби законно, бо 5-го лютого 1919 року комуністична влада видала закон про відокремлення Церкви від держави та заборону викладати релігію в школі.

Тя якраз оцей її вияв ворожості до Церкви викликав сильний спротив владі й нестримний рух самих мирян за українізацію та збереження своєї Української Православної Церкви. Головним рушєм цього руху була Всеукраїнська Церковна Рада, яка залишилася в Києві. Вона заходила від-

новлювати церковну ієрархію, бо без Єпископату Церква, як одиниця, існувати не може. В Україні залишилось два єпископи й треба було висвятити інших для створення Єпископату. Та коли РАДА звернулася до них з проханням про висвячення інших, вони категорично відмовили, бо були проти автокефалії Української Церкви. Про єпископів російських, звичайно, не могло бути й мови. Становище ставало загрозливим — Церква в Україні залишилась без українських єпископів.

Та все ж, намічений на Покрову Всеукраїнський Православний Собор зібрався в намічений час (від 1-го до 17-го жовтня 1921 року). Собор відбувся в Софійському Соборі. На нього прибуло 472 умандатованих делегатів від Київщини, Полтавщини, Чернігівщини, Волині, Поділля та навіть з Кубані. Було присутніх 64 священники, 12 дияконів. З видатних представників українського наукового та культурного світу були присутні: академіки — А. Кримський, С. Єфремов, професори університету — М. Чехівський, П. Стебницький, В. Данилевич, М. Черкаський, Л. Карпів, Д. Щербаківський, Ф. Красицький. Письменники — Л. Старицька-Черняхівська, Ів. Стешенко, Г. Косинка. Лікарі — М. Левицький, О. Черняхівський та багато іншої інтелігенції. Головою Собору було обрано Михайла МОРОЗА. Найголовнішим питанням Собору було — домогтися єпископа для оголення Української Автокефальної Православної Церкви. Під час собору було ще раз зроблено спробу просити тихоновського митрополита Михаїла (Єрмакова) висвятити єпископа для Української Церкви, але він заявив: „Я вам гадюки не висвятю“. („Мартиро-Українських Церков“. т. I).

Становище було безнадійним. Тільки но зародженна Українська Православна Церква мала вмерти ще в зароду. Рятуючи її, треба було шукати якогось виходу. Тому то першим питанням ділової частини Собору було:

Підстави для правно-канонічного самовизнання Собору“. Доповідь по цьому питанню промовив протоієрей Василь **Липківський**, який довів правосильність та канонічність Собору.

Наступного дня Собор заслухав доповідь В. ЧЕХІВСЬКОГО в справі єдиноможливого способу висвячення єпископату, як це робили ще в апостольських часах, коли не було єпископів, коли „апостола ПАВЛА було висвячено на апостольство пророками“, та „що апостола Тимофія було висвячено покладанням рук пресвітерів“. Це породило внесок Соборові на висвячення єпископів покладанням рук. Цей внесок було проголосовано й прийнято за правилом, що за нього має бути подано не менше, як 11/12 (бо 12 апостолів) усіх голосів. Для цього, кожен делегат підходив до президіяльного столу й тут подавав свій голос — „за“ чи „проти“. 250 делегатів подали свої голоси „ЗА“ соборовим висвяченням; 5 було „ПРОТИ“, а 7 утримались від голосування. Деякі делегати, не погоджуючись із внеском, залишили зал Собору ще перед голосуванням. Після цього голосування, уже

таємним голосуванням Собор одногосно обрав на першого митрополита Української Автокефальної Православної Церкви протоієрея Василя Липківського. 9 жовтня 1922 р. відбулося наречення прот. Василя Липківського єпископом, а 10 жовтня 1923 р. відбувся чин хіротонії, яка відбулася покладанням рук усіх присутніх у Соборі св. СОФІЇ, в Києві.

Наступного дня Собор обрав і висвятив ще 5 єпископів. Ними були: Прот. Нестор Шараєвський, свящ. Іван Теодорович, свящ. Юрій Міхновський, прот. Степан Орлик та Ол. Ярещенко, який не був духовним, але мав високу духовну освіту (дух. академію). Він зайняв світське становище в церковній адміністрації.

Це був початок ІЄРАРХІЇ Української Автокефальної Православної Церкви в часах наших визвольних змагань 1917-22 років.

Собором були ще схвалені деякі Канони.

1. Здійснюючи волю Оснудателя й Голови Церкви — Ісуса Христа Сина Божого Всеукраїнський Православний Собор священнособорно в ім'я Отця і Сина, і Святого Духа висвячує церковним рукоположенням ДВОХ обраних на єпископів осіб із священників. Священний чин хіротонії єпископів для відбудовування єпископату виконується згідно з основами прийнятого у Всесвітній Церкві.

2. Надалі священний чин хіротонії єпископів в Українській Церкві Христовій виконується з участю двох і більше єпископів по чину Всесвітньої Східної Церкви.

Хоч цей спосіб висвячення вважався тоді (та й тепер) неканонічним, але іншого виходу не було і український народ прийняв відродження Української Автокефальної Церкви з ентузіазмом.

Та цей ентузіазм народних мас налякав комуністичну владу в Україні й вона негайно розпочала жорстоку боротьбу проти Української Православної Ієрархії. В січні 1926 року було арештовано та вивезено до Харкова перших трьох єпископів УАПЦеркви: Уманського — Константина Малюшкевича, Чернігівського — Івана Павловського, Полтавського — Юрія Жевчика. 20-го липня того ж року було арештовано й Митрополита Василя Липківського. 31-го липня ГПУ опечатало канцелярію УАПЦеркви та заборонило діяльність ВПЦРади. Під наглядом ГПУ була створена Тимчасова Комісія, яка скликала й перевела „Собор“ який „засудив“ діяльність митрополита Василя, та „звільнив“ його від митрополичого становища. Митрополитові було дозволено жити в одному з будинків Софійського Собору, де він розпочав писати „Історію Української Православної Церкви“. Пізніше йому не дозволили тут жити й він переїхав до своєї старенької сестри. А в лютому місяці 1938 року митрополита ВАСИЛЯ було знову арештовано і після цього всі відомості про нього зникли.

Отже, в цьому Ювілейному 1988 році минуло рівно 50 років, як Першого митрополита Української Автокефальної Православної Церкви правдивого мученика ВАСИЛЯ було замордовано десь

на засланні комуністичною владою Советського Союзу. Пам'ять про нього належало б згадати хоча б у Заупокійній Єктенії нашої святочної Ювілейної служби Божої. А цього, на жаль, не сталося. Ім'я його було забуто. Наше Українське Православне Братство св. Володимира апелює до всіх про відзначення його пам'яті в цьому році як мученика не лише за віру та Церкву Христову, а й за народ український.

Така сама доля спіткала й усіх єпископів УАПЦеркви — всіх їх було виарештовано й знищено в 30-их роках за винятком одного-єдиного єпископа Іоана Теодоровича, який врятувався тим, що в 1924 році прибув до Канади.

Так, протягом менше ніж десять років, Українська Автокефальна Православна Церква в Україні перестала існувати.

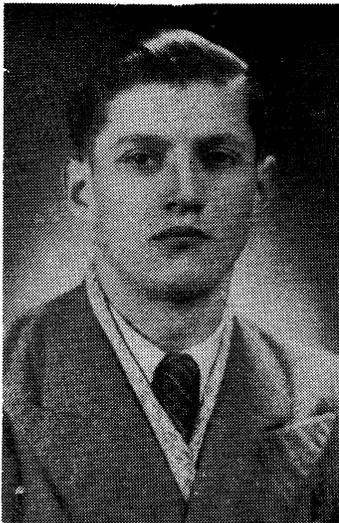
Але, ідея Української Православної Церкви породила нечуваний здвиг українців Канади та Америки, які емігрували сюди, як вірні Уніятської (Греко-Католицької) Церкви. Серед них знайшлися люди, яким сумління підказувало повернутися до прадідної Української Православної Церкви. Вони пішли „в народ“ і почали організовувати українські православні парафії. Знайшлися освічені люди, як от уже покійні оо. Ст. САВЧУК, П. САМЕЦЬ та інші, і таким чином на цьому американському континенті зародилася Українська Православна Церква. Ця нова Церква хотіла бути канонічно пов'язаною з Києвом і запросила з України для себе єпископа. І в 1924 році Канадська Українська Церква з великим ентузіазмом вітала в себе свого першого архієпископа Іоана Теодоровича, який був ставлеником Митрополита Василя Липківського. Деякий час він очолював обидві українські Церкви — Канадську й Американську.

Сьогодні Українська Православна Церква на цьому континенті має дві Митрополії: Американську, яку очолює блаженніший владика митрополит Мстислав Скрипник та Канадську, яку очолює блаженніший владика митрополит Василій Федак. Обидві вони разом є не чимсь іншим, як продовженням Української Автокефальної Православної Церкви відродженої в 1921 році в Україні.

Та мої звернені до вас слова, я хочу закінчити словами нашого мученика митрополита Василя:

„Любі Брати і Сестри! Ми тепер відновляємо свою рідну Українську Церкву. Ми тепер відновляємо ту будівлю, яку на протязі минулого життя нашого народу кілька разів було вже знесено противними вітрами. Але, ґрунт, підвалина нашого життя, нашої віри, яку закладено було ще за часів князя Володимира, хрещенням нашого народу, остається твердим, непохитним, і поки цей ґрунт твердий, непохитний, ми віримо, що наш народ таки збудує на ньому такий будинок свого рідного, вільного життя, що хочби і „дощ пішов, і розлилися ріки, і повіяли віри, і налягли на той будинок, він уже не впаде“. (Мат. 7, 27.)

Бл. п. НАДІЯ А. МАРЧЕНКО
1919-1988

БЛ. ПАМ'ЯТІ ФЕДІР ГУБЕНКО

У п'ятницю, 16-го вересня 1988 року, по короткій недузі, відійшов у вічність на 59 році життя улюблений мій брат Федір Губенко. Народився покійний в Україні, на Харківщині, в родині розкукулених батьків, тому тяжке було його життя. Батька вислали на Сибір, а незадовго померла мама, близькій родині заборонено було брати до себе дітей розкуркулених. Тому прийшлося покійному побувати в сирітських домах аж поки батько повернувся з Сибіру.

Під час 2-ої світової війни виїхав з родиною до Німеччини — Швайнфурт, Ашафенбург. Тут ходив до гімназії, пізніше виїжджає до Англії, згодом до Канади, а незадовго до США до м. Клівеланд, де і належав до філії ОДУМ. Пізніше переїхав до м. Каніот де й одружився і прожив до останнього дня свого життя. Залишив покійний у глибокому смутку дружину Юлію та дві донечки Таню і Ташу, в Україні брата Василя та сестру Параску з родинами, в Канаді м. Торонто, сестру Поліну Маслівець з мужем Михайлом та племінників Петра, Михайла, Андрія і Павла, як також ближчу та дальшу рідню і багато друзів та знайомих. Відсутність Твоя між нами, Брате, дуже боюча!

Нехай чужа земля для Тебе буде легкою, а пам'ять про Тебе — Вічною.

Замість квітів на свіжу могилу світлої пам'яті Федора Губенка на нев'янучий вінок при журналі „Молода Україна“ склала \$ 120.00 сестра покійного Поліна Маслівець.

Надя А. Марченко, дівоче прізвище Христовиха, упокоїлася 11 квітня 1988 р., в Флоріді. Вона залишила в глибокому смутку мужа Івана, кількох хресників, та дуже багато друзів. Тіло покійної Наді було перевезено до Канади, і поховали Надю на українському цвинтарі Святого Володимира на оселі „Київ“, Оквіл, Онтаріо.

Народилася Надя 19 грудня 1919 р. на Полтавщині, в селі Лютенька, Гадяцького району. Надя пережила війну, і з Іваном виїхала до Канади. Невдовзі вони виїхали до Нью Джерзі С.Ш.А, а тоді до Флоріди, де Надя і упокоїлася.

Молю Господа Бога, Дорога Надю, щоб Господь твою душу оселив там де праведні спочивають, і нехай тобі канадська земля буде пухом. А я тебе ніколи не забуду, і буду пам'ятати як ми разом проживали наші молоді літа.

Вічна Тобі пам'ять.

Твоя подруга і односельчанка
Галина Борисенко, Торонто

Складаю на нев'янучий вінок блаженної пам'яті Надії А. Марченко 40 дол., з них 20 дол. на журнал „Молода Україна“ і на радіо програму „Молода Україна“.

**ЧИ ВАШІ ДІТИ та діти Ваших друзів
є членами ОДУМ-у?**

НОВА КНИГА

Цими днями вийшла з друку книга спогадів про голод 1932-1933 р.р. відомого письменника

ОЛЕКСИ ГАЙ-ГОЛОВКА

Назва цієї книги

„ІМ ДЗВОНИ НЕ ДЗВОНИЛИ“

У ній автор доступною мовою змальовує страшні події цього — такого небувалою в історії людства голоду, штучно й пляново створеного несамовитим московсько-комуністичним терором в Україні. Цю динамічно збудовану книгу ви читатимете без передиху до кінця.

Ціна цієї книги 9 доларів.

Замовлення надсилайте на адресу:

UKRAINIAN VOICE BOOKSTORE

P.O. Box 3629, Station B

Winnipeg, Man., Canada R2W 3R4

**Краще піклування дітьми для кращої майбутності.
Впроваджуємо фонд ініціатив для піклування дітьми.**

Better Child Care For A Brighter Future.

Introducing The Child Care Initiatives Fund.

Фінансова допомога для розвитку нових ідей і підходів до піклування дітьми й підвищення рівня існуючих послуг є тепер доступні завдяки нововведеному фондові ініціатив для піклування дітьми (CCIF)

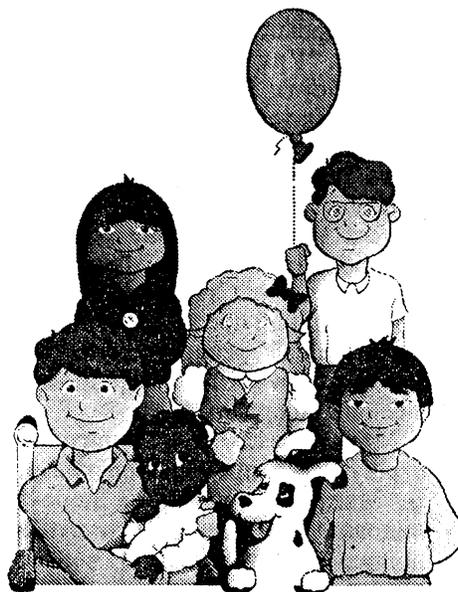
Хто з цього скористає?

Ділянки піклування дітьми, які найбільше потребують допомоги є ті, що мають відношення до потреб родин в особливих обставинах і в занедбаних околицях. Це включає:

- Індіанські та інуїтські діти
- діти з особливими вимогами, що є фізичними або умовими інвалідами
- діти родичів, які працюють на зміни або є лише частинно zatrudнені
- діти, які походять з меншинних культурних середовищ
- діти шкільного віку

- діти в сільських округах та інших поселеннях, що вимагають гнучких, відповідних до обставин методів піклування
- діти, які потребують короткого перепочинку або негайного піклування.

Хто може вносити прохання?
CCIF буде розглядати

пропозиції демонструвань, розвитку й дослідних проектів у ділянці піклування дітьми від:

- не-прибуткових організацій
- громадських груп
- професійних асоціацій
- добровільних організацій
- навчальних інституцій
- провінційних, територіальних і муніципальних агенцій
- льокальних юній
- окремих осіб (наукова дослідницька робота)

Якщо Ви або Ваша організація має потенціяльний проект, просимо телефонувати на подані внизу телефонічні числа або написати до нас по копію посібника проектів і прохання.

**Child Care Initiatives Fund,
6th Floor,
Brooke Claxton Building,
Tunney's Pasture,
Ottawa, Ontario, K1A 1B5.
(613) 954-8255
(613) 957-0638**

Health and Welfare
Canada

Santé et Bien-être social
Canada

Canada

Д. ШУМУК

ДЕЩО ПРО ІНТЕРВ'Ю З ПАВЛИЧКОМ

Після довгого духовного оціпеніння, на початку шістдесятих років в Україні появилися дисиденти. Тоді вони самі себе називали „шестидесятниками“. В основному, це була творча молода інтелігенція — поети, письменники, художники та інші. Спочатку вони гуртувалися біля поета (тепер вже покійного), Василя Симоненка. Симоненко своїм талантом, своїм великим Даром, своєю чесністю і відвагою, наче магнітом, притягав до себе молоду творчу інтелігенцію. У тому гуртку були: Дзюба, Драч, Світличний, Сверстюк, Коротич, Павличко, Калинець, Василь Стус, Ліна Костенко, Алла Горська і багато інших. Після смерті славної пам'яті Василя Симоненка, вся та творча інтелігенція гуртувалася біля Івана Дзюби і Івана Світличного, але як тільки після Хрущовської відлиги потягнуло на заморозь, то Павличко, Коротич і Драч відійшли від того гуртка і стали на боці тих, що ту заморозь творили. Оце з тої пори ті поети почали вбивати у собі поетичний дар, своє почуття особистої і національної гідності.

В інтерв'ю Павличка з редактором журналу „Нові Дні“ паном Дальним в одній з відповідей Павличко сказав: „...нашій перебудові потрібні робітники, зрівноважені і реалістично думаючі люди, які прагнуть єдності з усіма силами, партією започаткованої революції“.

Хто ж це ті „...зрівноважені й реалістично думаючі люди? і проти кого партія збирається робити революцію? Це ж нонсенс. Ніхто ж інший, а та ж сама партія завела країну у тупік. СРСР в економічному відношенні відстає від Західньої Німеччини і Японії, а Японія і Німеччина були знищені війною не менше від СРСР. А ті „зрівноважені і реалістично думаючі“, такі як Павличко, Коротич і Драч, вступили у ту партію не тепер, а в період репресій і стагнації, репресії спрямованої проти бувших їхніх друзів з 1962-1963 років, і тоді вони, ті „зрівноважені і реалістично думаючі“ підтримували, схвалювали ту політику тотальної русифікації України і репресій. Зараз тих „зрівноважених і реалістично думаючих“ партія присилає у Канаду і Америку по конкретному завданню, і тому їм дозволено видавати себе за патріотів, і говорити про українізацію України.

Павличко засудив організацію своєї рідної мами, як злочинну, а сам вступив у ту партію, яка голодом заморила більше семи мільйонів українців, і розстріляла всю українську інтелігенцію у 1937 році тільки за те, що та інтелігенція виступала проти русифікації і голодомору.

БАТЬКИ!

МАТЕРІ!

Чи Ви вписали своїх дітей до ОДУМ-у?

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street — Toronto 9, Ont.
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські часописи та журнали • пластинки • друкарські машинки • різьбу та кераміку • полотна • нитки і вишивки

Маємо великий вибір дарунків на різні okazji.

ПРОСИМО ЛАСКАВО НАС ВІДВІДАТИ!

До Ред-Колегії Журналу „Молода Україна“

Вельмишановні панове!

У останньому числі журналу появилася стаття п. М. Мухи, де він пише про навчання в 56 українській школі м. Києва в 1934 році.

Прочитавши це декілька разів, я переконався що тут щось не гаразд, бо в 1934 році в Україні він ніяк не міг навчати релігії при найкращому його бажанні. Нам усім відомо ставлення комуністичної влади до релігії, а до українських традицій зокрема. Навіть карали дітей, за те, що котрась дитина тайком дотримувалась релігійности або українських святкових традицій. А з допису м. Мухи виходить, що він провадив уроки релігії. Ану прочитайте самі, чи не так воно виходить.

4-го серпня 1988 р.

З правдивою пошаною до Вас,
М. Жовтоніжка

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

5302 Dundas St. W.
Toronto, Ont

INSURANCE FOR FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДІЖКИ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до
ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ
Тел: 239-7733

ЛИСТ ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА

Ізраїль 22-го вересня 1988 р.

В. Шановна і дорога пані!

Вітаю вас з далекої тюрми Ізраїлю, та повідомляю, що 11-го вересня я отримав вашого листа, за якого щиросередечно вам дякую. Дякую вам також за 5 доларів, яким ви уможливили мені написати більше листів. Дякую також за вирізку із газети. Питаєте, чи я отримую якісь газети. Так тюрма прономерувала для мене англомовний „Єрусалим пост.“ Отримую з Америки „Українські Вісті“, і з Франції „Українське Слово“. Отримую від людей книжки, себто від авторів. Читати маю що, тільки ж немаю часу, бо маю відписувати листи багатьом. Але усім не маю змоги.

Нового коло мене наразі немає нічого. Непам'ятаю, чи я вам писав, що я маю ще одного ізраїльського адвоката — раніше він був суддею. Здоров'ям я почуваюся добре. Як я вже писав, що духом також не падаю. Покладаю усю свою надію на Милосердного Господа Бога. Привіт від мене усій вашій родині і усім людям доброї волі, які мені співчують і помагають в моїй останній боротьбі зі смертю. Остаюсь з глибокою пошаною до вас, вашої родини, і усіх людей в боротьбі за справдливність!

Ваш в Христі і Крові — Іван Дем'янюк

Прошу, щоб люди писали.

Mr. JOHN DEMJANJUK
AYALON PRISON
RAMLA ISRAEL

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугову.
2. Вкладає і фінансує нові печі („форнеси“)
3. Вкладає прилади до звочування повітря („гюмідифайрс“)
4. **Все фінансуємо на догідні сплати**

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

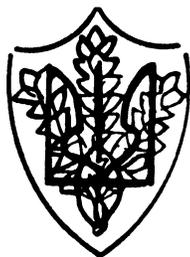
Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою Sipco. Просимо наших відборців заїжджати до наших Sipco і наповняти авта бензиною.

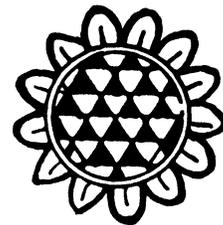
УПISУЙТЕ своїх дітей до роїв Юного
ОДУМ-у!

Нова Дирекція оселі „Україна“ — Сидять зліва: Іван Ноженко, Др. Юрій Лисик, Віктор Педенко, Борис Яремченко (президент), Володимир Сніг, Григорій Яремченко, Павло Лисик, Іван Шевченко. Стоять: Василь Мачічка, Володимир Лисинський, Володимир Тимошенко, Василь Литовський, Микола Метулинський, Володимир Новобранець, Григорій Неліпа, Михайло Залізняк.

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

Як листя жовтіє,
то поле смутніє.

Самі гриби не прийдуть до губи.

Скрізь я буваю: починають говорити —
я втікаю. Тиша

Виходило дванадцять молодців, випускало
п'ятдесят двох соколів на триста шістдесят
п'ять лебедів? Місяці, тижні, дні

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

- 1.10.1187 Помер Галицький князь Ярослав Осмомисл
- 3.10.1930 Померла письменниця Олена Пчілка, мати Лесі Українки
- 6.10.1596 Берестейський Собор проголосив Унію
- 13.10.1866 Помер письменник Петро Гулак-Артемівський
- 14.10.1921 Почався в Києві Перший Всеукраїнський Собор УАПЦеркви
- 18.10.1918 У Львові скликано Українську Національну Раду
- 29.10.1794 Помер український філософ Григорій Сковорода

Календар Слов'янських Імен

Бронислав — 16 жовтня
Гримислав — 12 жовтня

СКОРОМОВКИ

Не любила Мила мило,
Мама Милу милом мила.

Полкан попав у капкан.

Йшов Сашко по шосе.

Загадки

Попід носом в'ється,
А в руки спіймати не дається? Запах

По морі йде, а до берега дійде — зразу пропаде?
Хвиля

Плету хлівець
на четверо овець,
а на п'яту — окремо. Рукавичка

Марія ЧЕПУРНА

ХОДИТЬ ОСІНЬ ГАЄМ

Ходить Осінь гаєм
Та звірят питає:
— Що ви поробляєте,
Як про зиму дбаєте? —
Загойдалась гілка,
Обізвалась Білка:
— Я збираю шишки,
І гриби, й горішки. —
Обізвався їжачок:
— В мене шуба з голочок —
Я носив суніці,
І грушки, й брусниці.
Рада Осінь:
— Добре діти,
Ви у мене працюєте!

ОСІНЬ

Мила осінь, тепла осінь
З димарів пускає дим.
У садочку й на покосі
Водить пензлем золотим,
Сипле яблука у руки —
Покуштуй, мовляв, поїж.
Осінь щедрі подарунки
Насипа в лозовий ківш.

Василь ШЕВЧУК

ОСІНЬ

Вже давно пройшли жнива
З теплими ночами.
По кущах густа трава
В'яне під дощами.
Вітер гне очерети,
Рве листки багрянні...
Вітре, вітре, прилети
У гаї духмяні!
Поспішай сюди чимдуж
Лугом мимо ставу,
Натруси нам дичок-груш
На траву жовтаву.

Богдан ЛЕПКИЙ

ОСІНЬ

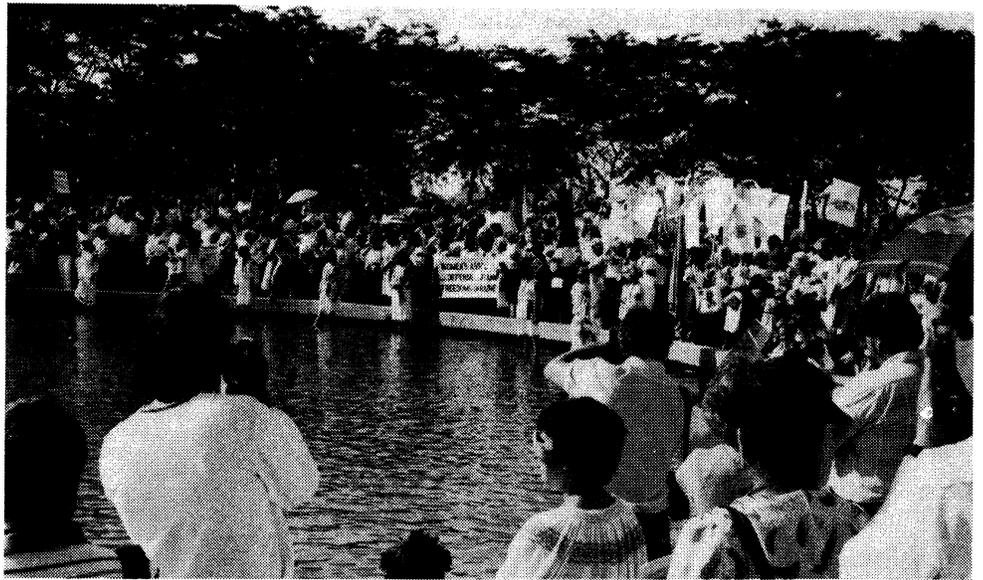
Короткі дні, а довгі ночі,
і сонце світить, та не гріє,
мов знемоглося. Вже з півночі,
З лісів холодним вітром віє.
Поля наїжились стернею,
мов проти зимна кожухами,
і сірі хмари над землею
повисли мокрими ряднами...
Аж сум глядіти. Лиш часами
на хвилю сонце усміхнеться,
або у лузі між корчами
забута пташка відізнеться.

Галина ЧОРНОБИЦЬКА

ОСІННІ ДОЩІ

Невдоволена дощем
Оля мовила з плачем:
— Доки дощ цей буде лити?
Намочив останні квіти,
На грядки хоч не ходи:
Всюди повно там води.
І холодний вітер віє.
Тепле сонечко не гріє,
Не сміється вже давно.
А поглянеш у вікно —
На шибках патьоки сірі.
Лле без краю і без міри...
Утекли пташки із саду.
І така бере досада,
Цілий день дощить... дощить...

Обізвалися куці:
— Потребуємо дощів!

Члени ОДУМ-у Чикаго на відзначенні 1000-річчя Хрещення Руси-України в Олив парку коло озера Мічіган 31 липня 1988 року.

Фото Ол. Коновал

ДУМКИ УЧАСНИКІВ ПРО 9-ий ТАБІР

Я тут на таборі люблю. Це є мій третій рік тут.
Їжа не зла. Я плаваю в басейні. Я також люблю
плавати на човні.

Наталка Борткевич

Я люблю табір, бо я тут маю багато друзів— Це
є мій третій рік тут і я навчився багато. Їжа тут є
добра, і думаю, що я приїду на другий рік.

Орест Склярєнко

Це є мій п'ятий рік на таборі. Я люблю грати на
бандурі. Тут їжа є добоа. Цього року багато дівчат
не приїхали, але було досить для всіх хлопців.

Андрій Передерій

Це є мій третій рік на таборі. І кожний рік був
добрий. В неділю концерт був досить добрий. Вже
ми грали теренову гру і мали вечірку. Обидва були
добрі і ми (мій барак) мали добрий час! Тут на та-
борі я найкраще люблю вільний час і займатися
спортом.

Наталка Низова

Це є мій другий рік на Кобзарськiм Таборі. Я
дуже люблю грати Теренову Гру, і люблю забави,
бо я дуже люблю дівчат і люблю танцювати. Я та-
кож люблю музику, що команда грає. Вона є дуже
цікава. Мені також подобається ватра, бо ми ро-
бимо 'скитс'. Я також любив, коли ми пішли до
„Валі Ворлд“. Я думаю, що команда є добра і їжа
є добра. Я дуже люблю тут, і хочу приїхати на дру-
гий рік.

Андрій Зима

Табір був дуже мені приємний. Їжа була добра.
'Слик' був дуже гарний. Я хотіла б мати продов-
ження цієї чудесної пригоди.

Катя Посіва

НАСЛІДКИ 11-ГО КОНКУРСУ МОЛОДЕЧОЇ ТВОРЧОСТІ В АВСТРАЛІЇ

Літературно-мистецький Клуб імени Василя Симоненка в Мельборні свого часу проголосив 11-ий Конкурс Молодечої Творчості, на який надійшло 13 творів — 5 з Вікторії, і 8 із Сіднею та околиць. Жюрі у складі Зої Когут, Божени Коваленко, Невана Грушецького, та Михайла Підраза, під головуванням Дмитра Нитченка — на своєму засіданні у неділю 4 вересня 1988 року в Ессендоні біля Мельборну присудило учасникам слідуєчі нагороди:

З молодшої групи віком від 12 до 16 років.

1. Учениці 10-ої кляси Рідної школи ім. Лесі Українки в Нобл Парку (Вік) Наталці Гіммельрайх, 16 років, за нарис „Мандрівка пінгвінів“, псевдо „Пінгвін“ — першу нагороду в 100 доларів.

2. Учениці 11-ої кляси в Срасфілді (НПВ) Соні Таранець, 16 років, за фантастичне оповідання „Потяг“, псевдо „Мала Відьма“ — другу нагороду в 60 дол.

3-4. Учениці 8-ої кляси Братської школи в Лідкомбі (НПВ) Надії Яніс, 14 років, псевдо „Троянда“, за оповідання „Мої приятелі звірята“ та Ростика Кошарського, 16 рок. за нарис „Подорож до Центральної Австралії“ — третю нагороду в 40 доларів, поділені надвое, тобто по 20 доларів з Надією Яніс.

З середньої групи — від 17 до 20 років.

5. Студентку Мельборнського університету Ксеню Савчак, 18 років, псевдо „Причинна“, за оповідання „Церква — це життя“ — першу нагороду в 100 доларів.

Із старшої групи від 21 до 25 років:

6. Градуантці та вчительці української мови в Нобл Парку Ліяні Сліпецькій, 21 рік, псевдо „Ластівка“, за оповідання „Неспокійна ніч“ — першу нагороду в 100 доларів.

7-8. Студентці Наді Намурен, 21 рік, псевдо „Надія“, за спогад „Пройдені роки“ — разом з студенткою університету ім. Монаша Гандзею Берегуляк, 21 рік псевдо „Параска“, за оповідання „Мара“ — другу нагороду в 60 доларів на двох, тобто по 30 доларів з Надею Намурен.

9. Окремо жюрі нагородило ученицю Братської школи в Мельборні Лесю Завалинську, хоч вона має всього 10 років, але її казка „Як ведмідь забавив мати хвіст“ гарно написана, має досить фантазії й домислу — 30 доларів для заохочення.

Літературно-мистецькій клуб
ім. Василя Симоненка в Мельборні.

**ПРИЄДНАЙТЕ хоч ОДНОГО члена
до ОДУМ-у!**

Нове підприємство
— ПОДОРОЖНЄ БЮРО

Ліди Савер

Lidia Saver

151 Carlingview Dr., Unit 1, Rexdale, Ontario M9W 5S4
(416) 674-7777

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у

„МОЛОДА УКРАЇНА“

з радіовисильні

СНІН НА ХВИЛІ АМ 1540

в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ

від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

Одумівський журнал „Молода Україна“ під патронатом
Торонтського Відділу Комітету Українців Канади
влаштує

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР
У ПАМ'ЯТЬ ПОЕТА І ПИСЬМЕННИКА
ІВАНА БАГРЯНОГО
у 25-ту річницю від дня його смерти

Вечір відбудеться в неділю 20 листопада 1988 р. у залі Катедральної Громади святого Володимира, 404 Бетерст вулиця, Торонто.

Початок о 4-ій годині по пол.

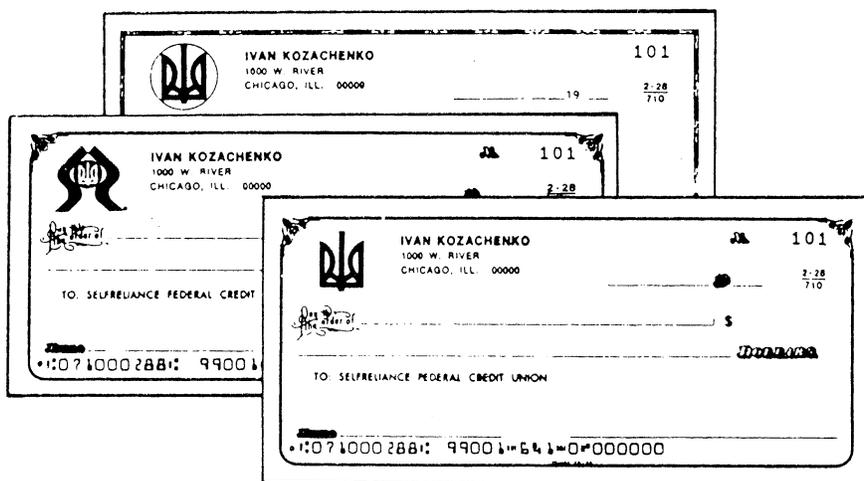
Доповідь про творчість Івана Багряного прочитає доктор Юлія Войчишин.
Твори читатимуть: Ніна Теліжин, Емілія Стельмах, Леонід Ліщина,
та Інас Омеляненко.

Чоловічий Хор „Обнова“ виконає дві-три пісні на слова поета.

Запрошуємо на вечір шанувальників, і поета любителів українського мистецького слова, як рівно ж усю українську громаду. Після мистецької програми відбудеться товариська зустріч і чайна гостина.

Вступ: \$5.00 від особи. Пенсіонери і студенти — по \$3.00

“УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ”

УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА Є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.

Українська
Федеральна Кооперативна Каса
„Самопоміч“

Selfreliance
Ukrainian Federal Credit Union

- Транзакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії

K.K.#1
Dro Station, Ont.
LOL 2E0

МОЛОДА УКРАЇНА

Ціна 2.00 дол.
в США і Канаді

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

SNIH HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНИГ
Власник

11 Marmora St. Telephone
LONDON, ONT. N5Z 1Z4 (519) 432-1983

ОРКЕСТРА НОВА

CORRESPONDANCE
ROMAN (514) 634-4778
MONTREAL, CANADA

RXX 86

SPECIAL MUSIC FOR SPECIAL OCCASIONS

ОРКЕСТРА НА ВСІ ОКАЗІЇ

"UKRAINA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 659-2963

